

**Εἰς τὸ Ζάπειον ἐκεῖ
Σύλλογοι Πολιτικοί.**

(Ὅρα! νύκτα ἑσπερὴν μὲ μὴ περίσσια χάρι
καὶ λαμπρὸ φεγγάρι,
καὶ μυροβόλος ἀνοιχτὴ μέσα οἱ μύσχοις γέρνει,
κί' ὁ Φασουλῆς τὸν Περικλῆ' στὸ Ζάπειο τὸν φέρνει.)

Π.—Ποῦ μ' ἔδηγγες;

Φ.—Στὸ Ζάπειο...

Π.—Τι θέλεις ἰδοῦ περά;

Φ.—Σ' ἔφερα, Περικλέτο μου, γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
μακρὰν τῆς τύφθης τῶν πολλῶν κί' οἱ θεοὶ μας νὰ ρεμβάσωμε
καὶ πληθὸς νέων ἰδεῶν ἰδοῦ νὰ κατεδάσωμε.

"Ανοιχτὴ πάλι μὰς γελᾷ,
ποῦ θέλεις νὰ γελᾷς...
ἀπὸ παντοῦ μοσχοβολᾷ
καὶ τῶν Ρωμῶν ἢ πλάσι.

"Ακουσε, βρε καθῶν,
πῶς κελαίει τὰ θρόνι,
ἄκου το τὸ σκασιμένο
πῶς κελαίει κρυμμένο.

"Ακουσε, Περικλέτο μου, πῶς χύν' ἡ Φιλομήλα
νέο καλῶδημα γλυκὸ
στὸν κήπο τὸν Βασιλικὸ
καί' ὅτῃς καρδίης τὰ φύλλα.

Μ' αὐτὰ τὰ λαρυγγίσματα πῶς οἱ τραβᾷ κοντὰ του...
ἄς εἶχε, Περικλέτο μου, τὰ καλῶδημά του
νὰ καλεῖσθω τῶν Ρωμῶν τὴν κλέη τὰ καινούργια
καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως τῆς γενικῆς τῆν φάρι.

Καὶ τὰ στενά κί' οἱ δρόμοι
μοσχοβολοῦν ἀκόμη,
κί' ἀπὸ τὰς ὑπὸ νόμους τοῦ πνεύματος τοῦ Ζεφύρου
μὰς φέρνει μυροβλαῖς,
τῆν ὑαφρησὶν μαγευεῖ κί' ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου
κί' ἀνοίγει τῆς καρδίης.

Π.—Γιὰ νὰ μοῦ πῆς λοιπὸν αὐτὰ τὰ τόσον ἀηθῆ
μ' ἔφερες εἰς τὸ Ζάπειον ἐν βίᾳ καὶ σπουδῇ;
Φ.—Κύττα καὶ τὴν Ἀκρόπολι...

Π.—Θὰ φῆς καμμιὰ στὴ μούρη.
Φ.—Ἐοῖοι πάντοτε περὶ καὶ ἔξωτοπο γαιδοῦρι.
Ἐοῦ δὲν ἔμαθες ποῦ νὰ κἀνῃς ρεμβασιμὸς
εἰς ἕνα κόσμου ὀψηλόν,
ἰσοῦ μόνῃα οἱ Βουλήν
τροφῆς παροφισμῶς.

Ἐοῦ δὲν θέλεις ἀφρονῶν ν' ἀκούσης τερτίσιματα,
σ' ἀφροῦν πάντα καὶ παντοῦ γαιδοῦν ὀγκυσιόματα,
κί' ἐνὶ Ζάπειον προτιμᾷς, ἄνθρωπε! ἔλειπὲν,
νὰ χάσῃς σὺν κοπρόσυλο μέσα στὸν καινὸν.

Ἐοῦ δὲν θέλεις, λέρᾳ
τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ σοῦ γεννᾷ τὴν πληθὺν ὄρῳν ἀνοικτῶν
κί' ἡ χάρις τῆς νυκτῆς.

Σιγαίνοισι τὴν πόστρα,
μῆτις μιλᾷς μὲ τῆστρα
καὶ το λαμπρὸ φεγγάρι,
μὴ προτιμᾷς βρωμιάση.

τοιγάρ, ναργιλέδες, καὶ καρινέδων γῶστα,
κί' ἄδ' ἰμάκοπη κουβέντα γιὰ φεροκαθεστῆτα.

Π.—Βρε πῆς μου τι μὲ θέλεις καὶ μ' ἔφερες ἰδοῦ;

Φ.—Στάσου, βρε Περικλέτο, τὸ Ζάπειο νὰ ἴδῃ,
κί' αὐτὴν τὴν μάγον νύκτα καὶ τὴν μυστηριώδη...

Π.—Ἐκίως, μωρὲ, ποῦ θέλεις νὰ κἀνῃς τὸν ρεμβάδη.

Φ.—Βλέπε γύρω μας ὅποια
θελαπικώτατα τοπία,
βλέπε δένδρα μυροφάρα.

Τι νυκτιὰ χαριτωμένη!
μυσούκτιον σημαίνει,
μυστικῶν πνευμάτων ὄρα.

Κύτταε κί' αὐτὸ τὸ φάσμα
πῶς σημεῖν, Περικλέτο,
σὺν μυστηριώδες πλάσμα...

Π.—Μὴ μοῦ κἀνῃς τὸν Ἀμλέτο,
πάρε πῆς τῆς ζευσεκῆς
νὰ μὴ φῆς καταπρακαίσις.

**Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς
ὄρκος μέγας καὶ φοικτός.**

Φ.—Ὅρα τῆς νυκτῆς μυστικῆ,
ποῦ Σύλλογοι Πολιτικοὶ
φυτρῶνον ἀπ' ἰδοῦ κί' ἐκεῖ
πρὸς διαπαυδαγῶνην καὶ πρὸς διδασκαλίαν
τῶν πολιτῶν ταπεινῶν.

Ἐοῦ τῆς νυκτῆς ἰερά,
ὄρα μεγάλλη σοβαρά,
ποῦ γύρω μας ἄδύροβος κοιμάται καὶ μωγγῆ
μὴ πλάσις κολυμέριμος, πρὸς τὸ λαλεῖν ὄρῳσα,
κί' ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτῆς τὸν σαληνοφεγγῆ
κωφοροῦνται σγέδια παιδαγωγίας τόσα.

Γι' αὐτὸ κί' ἐγὼ μεσόνυκτα, βρε βλάκᾳ μὲ πατέντα,
σ' ἀθήγησα στὸ Ζάπειο νὰ κἀνωμε κουβέντα
γιὰ τὸν θεὸν μου Σύλλογο...

Π.—Τὶ λές, μωρὲ Μπουρδοῦση;
Φ.—Μιλᾷ σιγά, βρε Περικλή, κἀνεῖς μὴ μὰς ἀκούει.

Π.—Κἀποὺς βαρρὸ πῶς ἔρχεται... νὰ νάβῃματῶν ἴχοι.
Φ.—Μὴ ἀγᾶ, βρε Περικλή, κί' ἔχουν αὐτὰ κί' οἱ τοῖχοι.
Π.—Κἀνεῖς δὲν εἶναι, Φασουλῆ, καὶ μ' ἴλο' ἔλευθέρως.
Φ.—Γιὰ τὸτο σ' ἔφερα ποὺ λές μόνον σ' αὐτὸ τὸ μέρος,
κί' ὄρῳσῃς ὅτῃν νύκτ' αὐτῆν τῆς μαγκῆς γαλήνης,
κί' ὄρῳσῃς, βρε Περικλή, στὸν δίκον τῆς σαλήνης,
ποῦ φῆς λευκῶν στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος ρίχνει
κί' ἔμπρὸς στὰ θεοῦ τὰ γκαβὰ σὺν δεινὰ τὸν δεῖχται...

Ὅρῳσῃσι σ' ὄρῳματα
καὶ οἱ μοσχοβολήματα,
οἱ ἔρωτων ζευγαρώματα
καὶ οἱ πούλιον λαλήματα...

Ὅρῳσῃσι καὶ οἱ σὺν μυστηριώδες, μωρὰς,
οἱ κἀθε Σοῦδας ἀνοικτῆς τὰς ἰσπερίας ἀβρας,
καὶ ὅτῃς παρούσης δράσεως τῆς ἀναπαράβλας,
μὴ καί' ὅτῃς μυροβλαῖς
τῶν ἀποκρίτων δρόμων
κί' αὐτῶν τῶν ὑπὸ νόμων,
πῶς σέπειτο ἕνα Σύλλογον Πολιτικῶν νὰ κἀνῃς,
νὰ κατηγήσῃ τὸν λαὸν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.